

SZABADSÁG- DALOK

A

HADSEREGNEK.

IRTA

HIADOR.

ELSŐ FÜZET.

SZABADSÁG

DALOK

Tudom, hogy a szabadság vért kíván,
Azért jövök, vért hoztam, oh hazám!

1848

1848

1848

I.

RÁKÓCZI.

Kitörtem a föld' gyomrát, itt vagyok,
 Szabadságért, kell, újra meghalok.
 Zászlót ide! már vérben áll a nép,
 Fejem fölött egy ország lángja ég.
 Vér a' szabadság anyja, drága vér:
 Legszebb halál meghalni a honér'.

Zászlóm után! előre harczfiak!
 Nyilt út van a' nép' millióinak.
 Villogjon a' szablya, omoljon a vér,
 Minden csepp,
 Minden seb,
 Ma egy nemzetet ér.

Az istenség, kinek ma áldozunk,
 A vérnek angyala,
 Szabadságát az isten is
 Vérrel szerezte önmaga.

Adj vért, sötét, piros vért nemzetem,
 A' milly sötét harag van lelkeiden,

*

Hogy fesse vársötétre a' bibort,
Mit nemzetemnek elnyomója hord.

Reszkess bitor! reszkess hon' zsarnoka,
Villogva áll egy nemzet pallosa;
Reszkessetek ti szomjas véredek,
Tenger gyanánt omlik ma véretek.

Zászlóm után! ki egy istenbe hisz,
Ezt vitte a leszállott isten is.
Utána! ki szabadságot szeret,
Szeretni ennél szebbet nem lehet;
Vagy elhagynál szentséges nemzetem?
Elhagysz-e, szólj? Rákóczi a' nevem.
Oh lobogóm! ha bár hült kézzel is,
E kéz mindig, mindig előre visz.

Ha! itt jön minden vérszopó,
Legjobb közöttök a' bakó.
Ha! dörgenek a' csata ércszavu gyermekei,
Vesszenek a' haza ellenei!
Vesszen a' zsarnok!

Éljen a' nép!
A' kit igába
Nem nyom a' zsarnok,
Nem nyom az ég.

'S te lobogól fenn,

Mint a' szabadság'

Lelke előmenj,

Légy e' hazában örök hirű jel:

Mondd — h o v a szortuk a zsarnokok' hamvait el

II.

MAGYAR SEREGHEZ.

Dicső magyar sereg! szabadság serege,
 Büszkén néz végig a' szabadság istene,
 Egész szabad világ' zászlója most e kar:
 Hol vért kell ontani első ott a magyar.

Szabadság! oh, te vagy, nem zsold, mért harczolunk,
 A kárhozattól is kihozna táborunk,
 Győz a sereg, kinek ezernyi karja van,
 Ezernyi karja, de — egyetlen lelke van.

Szabadság az, mivel a lélek felrepül,
 Szabadság az, mire a holt is lelkesül,
 Ha bár egész világ kihamvad, pusztá lesz:
 Utosó lángja a szabadság lángja lesz.

A' másik angyal a' dicsőség, a ki visz,
 Dicsőséget nyerünk, ha éltünk elvesz is.
 Oh hol van szebb, dicsőbb, mint cserbabéru sír,
 Min ifju lány viraszt, 's az örök ajku hír.

Szabadság! és a hir! magyarnak egy elég,
 Kiben istennek a' legelső lángja ég,
 Szabadságért sereg! — sötétül a világ:
 Hasitsunk hajnalfényt vérünkkel, katonák!

III.

D E M B I N S K I.

Isten hozott hős lengyel, hadvezér.
 Egy nemzet nyújtja jobb kezét neked,
 Rég a lengyelt vezetted vérzeni,
 Most a magyart, legjobb testvéredet;
 Isten hozott hős! 's úti társaid'
 A' vérmezőn elestek' árnyait.

Tanits meg győzni, harczok ősz fia,
 Vagy halni, mint kik elhulltak veled.
 Nem! általunk fölkel holt néped is,
 Végharczod ez, rá fölkel nemzeted.
 Illy nemzet! illy hős! — nektek győzni kell,
 Két illy testvér együtt nem veszhet el.

Tudod, mi a szabadság, és a' vér,
 Tudod, mi a rabláncz egy nemzetén,
 Adunk mi vért, te vidd a lobogót,
 Szabadságért kész halni nemzetem.
 Szabadságot hoz fegyvered nekünk —
 Neked testvért 's anyát ad nemzetünk.

IV.

A HONVÉDEKHEZ.

Előre katonák !

Ti rátok néz négy részről a világ ,
 Mert ezt kívánja fegyverünk,
 Mellynek nevet vérrel kell szerzenünk;
 Kívánja ezt a becsület,
 Mi nélkül fegyver oldalunkon nem lehet.
 Mert ezt kívánja drága kedvesünk,
 Kit győztesen ismét ölelhetünk ;
 Mert a szabadság, melly minket vezet,
 S dicsőbb vezérünk ennél nem lehet;
 Mert vérmező a bajnoknak hona,
 Ott szed babért, ott él a katona;
 És ez a föld, e nép mit védni kell,
 Piros vérünk utósó cseppivel;
 Mert oh , mit ér akkor majd fegyverünk,
 Ha nem leszen, kit védjen — nemzetünk?!

V.

KÉT ERDÉLYI HONVÉD.

Terhes kebellet két csatár,
 Honába visszatér,
 Szemökbe szent örömsugár,
 A homlokon babér.

Egyik kinyitja karjait,
 A másik leborul,
 Csókolja a hon hantjait,
 És forró könye hull.

De mindenütt rom, pusztaság,
 De minden olly halott,
 Mig ők hazánkért küzdtenek,
 Vad rablók dultak ott?

És mennek a romok között,
 És szívök úgy dobog,
 Hol a testvér, kedves, szülő?
 Vajh mit találnak ott?

Egyik leásott kincsre lel.
 A' másik olly sötét,
 Ő is talált egy kincset ott —
 Anyjának holt fejét.

VI.

B E M.

Szabadság' járó lelke vagy Bem,
 Ki harczol mindenütt,
 És mindenütt a zsarnokok'
 Szívébe egy egy gyilkot üt.

Égő sziv vagy te, oh Bem!
 Ki halhatatlan lánggal ég,
 Belőle egy egy életet nyer
 Minden rabszolga nép.

Élő halott vagy, oh Bem!
 Hazádban birtad életed.
 És nincs hazád. Hol a szabadság:
 Az a te nemzeted,
 Szabadságé most véred, és karod,
 Mindegy véred' akárhol ontanod.

Hozzánk jövé, mint bosszuló kar;
 Hiszen mi legjobb testvérid vagyunk:
 Szabadságért egész világon
 Legtöbb vért kell kiontanunk;

E' nép az, melly legtöbbet szenvedett —
Két nép hoz most egy bosszuló kezét.

Oh szent öreg — én szentként áldalak,
Megéred-e, eljő-e rád a nap,
Hogy a szabadságnak szent hőseként,
Népmilliók is áldjanak?

Vagy elhull addig szíved' drága vére
Holt nemzetednek élő sirkövére?

Hová tegyünk fejedre koszorut?
Rá minden vérző nemzet már rakott;
Sötét lesz a' borostyán fejedén,
Hisz nincs hazádnak borostyána ott.
Nem adhatunk mi koszorut neked —
Hisz nem lelünk a sok sebtől helyet.

VII.

G U Y O N.

Pokolba mén ez út talán?

Olly nagy mélységbe visz.

Megyünk, érted, dicső hazám!

Megyünk mi oda is.

Ha! minden hegyszoros

Egy bajnok' sirja lesz;

Megyünk, ha bár egész sereg

— E' hegy sirjába vesz.

Fölöttünk olly sötét, sötét a nap,

Alant a' szikla olly piros,

Le róla ennyi vért

Csak a' szabadság' napja mos.

Előre! szégyent nem hozunk,

Hoztunk-e még, vezér?

Hiszen megyünk mi érted is,

Ne mennék a' honér'?

Látjátok-e, hol a' vezér?

Vezérünk merre tart?

Felhököt hány le a' szurony,
 A' villám ott a' kard.
 Vezérünk most ott fenn a' nap,
 Mi a' sugári itt alatt,
 Fel! mert ha majd a' nap lemén,
 Sugára sem marad.

VIII.

D A M I A N I C S.

Tudjátok-e, fiúk,
 Mi most hová megyünk?
 Hát ellenség elé,
 Máskép ő jön nekünk.

Ne várjuk őt ide,
 Menjünk inkább oda —
 Ellenséget k e r e s,
 Nem vár a katona.

IX.

F Ö I S K O L A.

Szabadság anyja, ősi ház,
 Olly pusztán állsz, és komoran,
 Szivednek öröme,
 Az élet, merre van?
 Hol vannak a dicső fiúk?
 E zengő madarak,
 Kik télben, olly hidegben is,
 Dalt 's lángot hoztanak?

Hol a' zengő nép' anyja? hol
 A' lelkes jó barát
 Ki mint sugárit fenn a' nap,
 Jó tanítványinak
 Lelkének sugarit
 Örömmel adta át?
 Hol e falak' beszédes népe, hol?
 Egy élő lelket nem lelek sehol.

Elmentek ők; sugalmok vontak el,
 Olly jól esik, hogy e' ház olly halott,
 Pirulnék, hogy ha volna benn
 Egy férfihang, egy ifju volna ott.

Mit ér a' könyv és tudomány?
 Mit ér ha népes lesz e' ház?
 Ha benn az ész és gondolat
 Még jobban lealáz?

Áldjon meg ég derék fiuk!
 S minél korábban hozzon el;
 Majd újra felvidul e fal,
 Majd mindenik magáról
 Egy hős dalt énekel.
 Hadd álljon pusztán most e ház,
 Megjön gyakorta lelketek,
 Büszkén beszélnek e' falak —
 Mind a' csatára mentenek.

Sammlung L. A. Frankl

Ára 10 kr. pengő pénzben.